

[Chr. Christensen]

lønningen af medlemmer af tinget her, at vi kan tilsiqe hurtig og velvillig behandling.

Flygaard (DR):

På mit partis vegne skal jeg give tilslutning til såvel lovforslag nr. L 214 som lovforslag nr. L 215. Uanset at retsforbundet er imod Danmark i EF, erkender vi, at når det er de faktiske forhold, skal der også i den foreliggende situation vedtages en lovgivning om det, som disse lovforslag tager stilling til. Hvad angår dobbeltmandatproblematikken, er det vel rigtigt, at der bliver tale om en dobbeltaflønning, men hvis det er således, at folk er i stand til at udføre et dobbelt arbejde, kan man vel også sige, det er rimeligt, at de får en så meget større betaling.

Men jeg vil gerne komme med den yderligere bemærkning, at jeg tror, at det efterhånden vil vise sig, at det vil være uendelig få – om der efterhånden vil være nogen – der vil være i stand til på tilfredsstillende vis at beklæde en post såvel i Europa-Parlamentet som i det danske folketing.

Vi kan som nævnt også give tilslutning til det omkostningstillæg, der er foreslået i lovforslag nr. L 214, men jeg vil dog gøre den bemærkning, at jeg synes, man bør have opmærksomheden henledt på, om det nu er en rimelig ordning, man har fundet. Vi har jo ikke noget erfaringsgrundlag fra tidligere, men måske kan den fremtidige udvikling i arbejdsformen for de folk, der bliver valgt til Europa-Parlamentet, give baggrund for en ændring.

På det foreliggende grundlag vil vi altså gerne give tilslutning til begge lovforslag.

Steen Folke (VS):

VS vil stemme imod disse lovforslag, og det vil vi først og fremmest ud fra en principiel holdning til EF-Parlamentet. Vi mener, at den rigtige aflønning af disse EF-parlamentarikere er nul kroner og nul øre. Vi ønsker dem ikke, og vi vil ikke være med til at bevilge beløb til aflønning af EF-parlamentarikere.

Men når det er sagt, vil jeg også sige nogle få bemærkninger om den måde, hvorpå ordningen tænkes tilrettelagt. Jeg har under det forberedende arbejde med disse lovforslag i markedsudvalget klart taget afstand fra det hovedprincip, som går ud på, at der skal væ-

re mulighed for at oppebære dobbeltløn, altså løn for både et folketingsarbejde og et arbejde i EF-Parlamentet. Jeg mener, det er fuldstændig urimeligt, at folk skal aflønnes dobbelt på den måde. Det er ikke muligt at varetage disse funktioner samtidig med fuld indsats, og det er derfor aldeles urimeligt at give den dobbelte løn.

I VS har vi den regel, at der overhovedet ikke må være tale om dobbeltmandat, også fordi vi ikke ønsker indflydelsen koncentreret på nogle få personer; vi mener, der kan være rigeligt at gøre hvert sted, hvis det endelig skal være.

For nylig var jeg i lighed med andre fra markedsudvalget på en lille ekskursion til Bruxelles, og man kan jo ikke undgå, når man færdes lidt i korridorerne dernede, at høre om, hvordan man tænker sig disse lønordninger, som i første omgang bliver fastsat på nationalt plan og de fleste steder med udgangspunkt i aflønningen i de nationale parlamenter, overbygget med alle mulige frynsegoder: omkostningstillæg, store diæter, fordelagtige rejseafregningsprincipper, og hvad ved jeg. Alt sammen noget, som givetvis vil gøre den reelle aflønning væsentlig større end det, der fremgår af de lovforslag, der er til behandling her.

Jeg synes, det er en ganske urimelig måde, det foregår på, og kan ikke se nogen grund til, at der skal være tale om de meget høje reallønninger, som der reelt bliver tale om. Helt uanset dette er det altså også hensigten, som det fremgår af lovforslaget, med tiden at gå over til en egentlig EF-fastsættelse af lønningerne, og alle er klar over, at den harmonisering, der her bliver tale om, bliver på et væsentlig højere niveau end det, der gælder for folketingsmedlemmers lønninger herhjemme.

Man kan også hæfte sig lidt ved, at det i denne tid vælter frem med historier om, hvordan det allerede nu foregår i og omkring EF-Parlamentet med brug og misbrug af en række ordninger, der dels er meget fordelagtige for medlemmer, dels administreres så lempeligt, at der åbenbart sker alle mulige former for omgåelse og misbrug af reglerne. Jeg må nok sige, at nogle af de historier, der har været fremme, har været nok så forbløffende.

Det var da en helt kostelig historie, den om hr. Albertsen, der var ude på tommelfin-